

Oton Župančič:

Zlata jutra.

Zlata jutra in zarij šumeči slapovi,
rosa, razlita vsak dan v krasoti novi,
ptica, v zelenih labirintih doma,
ptica skrita v jasni lazur neba . . .

Jezer blesk, odblesk nebeškega morja,
tiho v brezbrežje valujoča obzorja —
kamor v vesoljstvo si vrgel svetlo oko,
biserni krogi vse dalje in dalje se pno,

se srečujejo s krogi duš izbranih,
k tebi poslani so od obal neznanih,
s tvojimi krogi se bratsko poljubljajo,
v tvoje kroge se tajno izgublajo . . .

Vse je v tebi, v tvojo dušo se lije
večnost brez konca; njene harmonije —
stoj in nagni pobožno nádnje uho —
žarovite ti skozi prsi deró.

Fl. Golar:

Vizija.

V mesečini peketajo
jezdci na divji raj,
v vriskanju fanfar vihrajo
v blisku sabelj skozi gaj.

Na poljano, na prostrano
boj visok izvojevat
gre junak po smrtno rano,
zadnjo svatbo svatovat.

Pesem meča in krvi
do nebeških zvezd odmeva
in iz sinjih ust ječi
žalostna molitev dneva.

Iz srca vre val žareč,
glas mrtvaške melodije
se po širni plani lije,
blodi, vzdih krič ihteč.

In buči, vali se grom
nad slemena in obzorja,
in drhte krvava morja
trkajo na božji dom:

Ali prazna so nebesa,
da ne vidijo oči
groze, ki zemljo potresa,
ali si, Usmiljeni?

*Golar je bog nadarjen pesnik. Tudi ne gubi se v
nejasnih halucinacijah*

J. R. Glaser:

Noč.

Spreletel je zarjo mraz
in zapadla noč planine,
truden jaz od bolečine
skozi njo si delam gaz.

Rad imel bi dom nocoj,
da ogrejem se premražen,
rad bi sanjal utolažen,
poleg tebe in s teboj . . .

Ah, vse drugo — prazen trud.
Mrak je mojo pot zaplazel:
zrem nazaj, in kjer sem gazil,
s temo spet je sled zasut . . .

